

Calviño amnistia McCarthy

Ferran TORRENT

Aquest investigador privat és Mike Hammer, el detectiu protagonista de les novel·les de Mickey Spillane, un perdiguer que no té problemes sexuals i, a més, molt resolutiu i eficaç a l'hora de treballar. Doncs bé, aquest ensu-mabraguetes, us el trobareu cada diumenge, a les nou de la nit, en la pantalla de Calviño. No sé si recomanar-vos que canvieu de canal. Sincerament, no n'estic massa segur, perquè ves a saber si la bestiesa que faran en la UHF no serà igual de magnífica que el detectiu de la instantània. Amb telefilms com aquest, Ràdio Puça pot augmentar l'audiència en milions de persones, malgrat la veu acaçallada de Valerià Mi-

ralles, que no és, ni de bon tros, Laurita Valenzuela.

Mickey Spillane és un individu que ben bé podria militar en l'ala ultra de Fuerza Nueva, defecte ideològic tolerable si, per una d'aquelles, fos un lletraferit almenys mediocre. Spillane i el seu detectiu assoliren la glòria i la paperassa allà pels anys cinquanta, quan l'esplèndid novel·lista, segons el parer de Calviño, fou promogut pel senador McCarthy en plena «guerra freda». Truman, que aleshores presidia el govern americà, i el senador en qüestió, decidiren perseguir tots els intel·lectuals sospitosos de ser progressistes, sota l'excusa d'una suposada activitat anti-nord-americana.

La inquisició ianqui jutjà novel·listes negres com

El detectiu Mike Hammer, la bragueta més ràpida de Nova York

Deshiell Hammett, màxim exponent del *Hard-boiled* i militant comunista, i Howard Fast, autor de Sacco i Vanzetti, els quals foren emprisonats. El comitè de McCarthy causà moltes baixes literàries. Tanmateix, a Mickey Spillane, li serví per a proclamar-se *best-seller*, cosa que en condicions normals mai no hauria aconseguit. Spillane agrai el favor a aquell govern fent un seguit de potipotis, on l'inexistent comunista era el causant de la desfeta moral nord-americana. Tenia Spillane una Olivetti que no es me-

reixia. Llegiu aquesta perla: «Per això et vas embolicar amb els comunistes en una lluita a mort, esperant ser elegit i lliurar el nostre país al politburó soviètic». El títol de la novel·la on va escriure aquesta subtileza també és de premi Ramon Llull: *Mi pistola es ràpida*.

No res tu, Spillane era el rei de la matèria. I el Calviño, que no és idiota i sap de les dèries de Hammer contra els xicots del Vietnam, refila el serial per veure si hi ha sort i quatre milions de mestresses voten a favor de l'OTAN.

Misèria d'ofici

Deu ser idea general que el ram de la literatura i derivats és un ram de pobres vocacionals. Que passem de l'aire que perfumen les muses o que —¡fet, ai, massa comú!—, en tot cas, passem d'una altra feina amb sou segur. I és igualment creença ben difosa que ja tenim prou paga només amb el fet de ser escoltats o ser llegits. Que no ens importa treballar per la impalpable gloriola, o per l'amor del nostre art. Que no cal que cobrem, vaja.

El cas que conec més bé és el meu: de tant en tant, em criden per demanar-me el clàssic article per al

llibre de festes, la col·laboració per a la revista, la conferència ací o allà. I quan vas de conferenciant, encara, alguna vegada, molt dissimuladament i com si t'hagués de fer vergonya d'agafar-ho, et passen un sobre amb uns bitllets, sempre pocs, «per al viatge». Rarament pensen que parlar és feina cobrable. Quan va d'articles i col·laboracions no regulars, mai. D'un diari, fins i tot, volien un article meu cada setmana per la gràcia i per l'amor.

El punt de Mira-

Tot molt bé i espiritual. Ja se sap que els escriptors som artistes. Però ningú no sol demanar sovint —¿imagineu cada setmana?— un quadre gratis a un pintor, ni una escultura a un escultor, ni un recital a un cantant, una actuació a uns actors o un concert a un músic. A ells no: són gent seriosa i de respecte.

¿I és que la gent de la ploma som gent angèlica, sense baixes necessitats grolleres? No és això, no. És que el respecte, en aquesta època i part del planeta, es mesura en metàl·lic comptant: només *val* allò que es paga. Ja està bé que siga així. A mi, el que m'emprenya és ser d'un gremi que en aquest país *val* tan poc. Que val no-res, com qui diu.

Joan F. Mira